

Arrest

nr. 228 754 van 13 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 21 januari 2016 en heeft zich voor een eerste keer vluchteling verklaard op 5 februari 2016.

Op 31 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot op 22 februari 2018 bij arrest nr. 200 154 tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing.

1.2. Zonder terug te keren naar zijn land van herkomst, diende verzoeker op 30 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 maart 2019 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot niet-ontvankelijkheid van verzoekers volgend verzoek.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van de hoofdstad Kabul.

Tijdens uw eerste asielprocedure verklaarde u nooit naar school te zijn gegaan, maar wel een beetje Dari te kunnen lezen en schrijven. Uw vader zou zijn gestorven nog voor u geboren werd, uw moeder moest na een beschuldiging van overspel met iemand van de Taliban huwen. U en uw broer A. zouden verder zijn opgevoed door een tante aan moederszijde. Op jonge leeftijd gingen u en uw broer aan het werk bij een man genaamd S. die vliegers maakte, zo zei u. Jullie woonden ook bij hem in. Na er vijf jaar te hebben gewerkt, werd S. vermoord. U verklaarde niet te weten door wie, maar vermoedde dat een concurrent vliegermaker (N. genaamd) hiervoor verantwoordelijk was. Vervolgens zouden jullie even terug bij jullie tante hebben gewoond, daarna ook een maand op straat hebben geleefd, om dan terecht te komen bij ene Sh. M.. U beweerde dat jullie daar een drietal weken verbleven en moesten dansen voor de vrienden van Sh. M.. Daarom keerden jullie terug naar jullie tante. A. zou zich daar echter niet langer veilig hebben gevoeld omdat hij een interview zou hebben gegeven aan televisiereporters waarin hij N. verdacht van de moord op S.. Hij zou daarom naar Iran zijn gevlucht, om van daaruit naar België te komen. Op 20 mei 2011 diende A. (O.V. 6.816.853; CGVS 11/16217) een verzoek om internationale bescherming in. Vijf maanden na het vertrek van uw broer zou u ook naar Iran zijn vertrokken. U zou daar geen officiële verblijfspapieren hebben gehad, en hebben gewerkt als metser. Na er meer dan vier jaar te hebben verbleven, besloot u ook Iran te verlaten. In navolging van uw broer kwam u naar België en diende hier op 5 februari 2016 eveneens een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de vliegermaker N. zou geviseerd worden.

Ter staving van uw verklaringen legde u een bewijs van samenwoning met uw broer B. A. en een foto van u met A. in jullie kindertijd neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 31 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende beroep in tegen deze beslissing. Met het arrest van 22 februari 2018 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) eveneens een weigeringsbeslissing. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, heeft u op 30 november 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming ingediend. U herhaalt dat u van Kabul afkomstig bent, er tot 2011 heeft gewoond en dat u vervolgens naar Iran bent gegaan. U verwijst op geen enkel moment naar het hoofdmotief dat u tijdens uw eerste asielprocedure heeft aangebracht, met name uw vrees voor een vliegermaker, N. genaamd. U verklaart niet terug te kunnen naar Kabul omdat u daar niemand heeft die u kan opvangen. In Afghanistan zou u ook worden beschouwd als een vreemdeling, dit omdat u een andere mentaliteit heeft dan de meeste Afghanen en u met een ander accent spreekt. U wil in België blijven omdat u zich goed heeft geïntegreerd, niet afhankelijk bent van het OCMW en werk vond. U zegt ook dat u in december 2018 huwde met een erkend vluchteling uit Denemarken, en dat u met haar uw leven wilt uitbouwen.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van uw werkgever in Iran, een kopie van zijn identiteitskaart, een schoolrapport dat moet aantonen dat u in Iran naar school bent gegaan, foto's van u en uw broer in Iran, een kaart die aantoont dat uw tante in Kabul weduwe is, een uittreksel in verband met een betaling die zij ontving, enkele enveloppes en een begeleidend schrijven van uw advocaat R. H..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS al op 31 maart 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij tot de vaststelling kwam dat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging omdat uw broer getuige zou zijn geweest van een moord. Het feit dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek op geen enkel moment verwijst naar het bestaan van een vrees voor N., een vliegermaker uit Kabul, bevestigt dat dit een ongeloofwaardig asielmotief was en de beoordeling van de asielinstanties hieromtrent correct.

Wat betreft uw verklaring als zou u niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat u daar niemand heeft, moet voorts worden benadrukt dat dit element niet kan overtuigen. Ten eerste is eerder al gebleken is dat u zich een stuk jonger voordeed dan u in werkelijkheid bent, dat u ondertussen al drieëntwintig jaar oud bent en dat u dus ongeveer vijftien jaar oud moet zijn geweest toen u Afghanistan in 2011 verliet. Elders geeft u nu zelfs aan dat u Kabul pas in 2013 zou hebben verlaten (verklaring volgend verzoek, vraag 10), wat maakt dat u mogelijks al zeventien jaar oud was toen u naar Iran verhuisde. Dat iemand die daar zolang zou hebben gewoond er geen familie, kennissen of vrienden meer zou hebben, is niet aannemelijk. Bovendien herhaalde de Raad in haar arrest dat u geenszins als een IDP kan worden beschouwd en dat u een tante heeft in Kabul die gedurende lange tijd zorgde voor u en uw broer. U verklaart nu dat zij weduwe is en ze die zorg niet langer op zich kan nemen. Echter geeft u niet aan waarom zij (en haar drie kinderen) u geen onderdak zouden kunnen verschaffen, en waarom u niet mee zou kunnen instaan voor een inkomen voor de familie die u altijd heeft ondersteund. Bovendien stelt u dat een vriend van uw broer recent naar Kabul is gegaan en daar een document (weduwekaart) van uw tante heeft ontvangen. Dat uw tante u nog niet vergeten is en u graag op haar eigen manier wil bijstaan in uw asielpcedure, betekent mogelijks dat zij nog steeds bereid is u in huis te nemen. Verder kan worden opgemerkt dat u haar huis in 2011 (of in 2013) om onduidelijke redenen verlaten heeft. Gezien u verklaard heeft dat u en uw broer daar zijn weggegaan omdat jullie N. vreesden, mag worden verondersteld dat er bij uw vertrek andere motieven speelden. U heeft evenwel nagelaten deze te verduidelijken.

U en uw advocaat verklaren voorts dat ook taalproblemen een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zouden maken. Zelf zegt u met een Iraans accent te praten. Het CGVS merkt op dat u, in tegenstelling tot zeer veel Afghanen die langdurig in Iran hebben gewoond of er zelfs zijn geboren, slechts vier jaar in Iran was, waardoor uw verklaring als zou u daardoor spreken als een Iraniër niet kan overtuigen. Bovendien had u tijdens uw eerste asielpcedure al uitgebreid de gelegenheid om dit element aan te brengen, en heeft u vreemd genoeg steeds nagelaten dit te doen. Dit relatieveert de ernst van dit "asielmotief" in ernstige mate. Wat betreft de opmerking van uw advocaat als zou u Farsi spreken en de bijstand van een Farsi tolk vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich tijdens uw eerste asielpcedure altijd heeft bediend van het Dari, en dat u slechts Farsi sprak toen het CGVS u vroeg of u enkele woorden in die taal kende (CGVS, 9 maart 2017, p.16, 17).

U heeft voorts beweerd dat u omwille van uw verblijf in België een andere mentaliteit heeft dan de meeste Afghanen. Uw advocaat merkt in een schrijven op dat u "westers" zou zijn geworden. In zoverre wordt aangevoerd dat u een kwetsbaar profiel zou hebben omwille van uw verblijf hier gedurende enkele jaren, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uw advocaat dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoon, terwijl u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Op geen enkele manier toont u aan dat u omwille van uw verblijf in België dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft niet meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd. Uw advocaat wijst slechts op uw vestimentaire keuzes die niet Afghaans zouden zijn, alsof elke Afghaanse burger zich zou hullen in traditionele klederdracht. Zelf brengt u geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op enige vorm van verwestering. U heeft het integendeel over uw "niet-officieel", dus wellicht religieus, huwelijk met een vluchteling uit Denemarken (verklaring volgend verzoek van 20 maart 2019, vraag 12).

Tot slot heeft u verklaard dat u zich goed heeft geïntegreerd en werk heeft gevonden. Het CGVS merkt op dat integratie niet dient te worden verward met verwestering en dat dergelijke elementen geen uitstaans hebben met uw asielmotieven en uw situatie in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan, en dan ook niets wijzigen aan bovenstaande argumentatie. Mocht u menen dat uw integratie in België aanleiding kan geven tot het verwerven van een verblijfsrechtelijke status, dan dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure 9bis.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet weerleggen. Het briefje van uw werkgever in Iran, de kopie van zijn Iraans paspoort, en de foto's waarop u met uw broer A. in Teheran te zien bent, tonen aan dat u enkele jaren in Iran heeft gewoond. Het CGVS betwist dit niet. De kopie van de kaart van uw tante bevestigt dat u een tante heeft in Kabul, en dat zij weduwe is. Het moeilijk leesbare rekeninguittreksel wijst er wellicht op dat zij een uitkering krijgt uitbetaald. Ook dit zijn elementen die niet ter discussie staan. De puntenlijst van een school in Iran is om meerdere redenen geen geloofwaardig document. Ten eerste moet dit stuk bewijzen dat u in 1998 geboren bent, wat niet geloofwaardig is gebleken. Ten tweede verklaarde u tijdens de eerste asielprocedure analfabeet te zijn en nooit naar school te zijn gegaan (verklaring DVZ, 26 april 2016, vraag 11). U zei ook dat u na aankomst één week les volgde bij een Afghaan, maar dat u voorts ook in Iran niet naar school bent geweest (CGVS, p.5). Dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek komt aanzetten met een schoolrapport dat moet aantonen dat u wél school liep in Iran en dat u in 2015 het vierde leerjaar met succes afwerkte, is dan ook zeer merkwaardig, en doet vermoeden dat dit een vals stuk is. De enveloppes voegen voorts niet toe aan uw verzoek en bewijzen louter dat u post heeft ontvangen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient*

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF),

overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat evenwel na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 51/8, 57/6/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 34 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn, van de beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minsten hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 11 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van EASO van december 2017, p. 1-74, het rapport "*COI Focus Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van juni 2019, p. 1-74 en het rapport "*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Op 23 september 2019 laat verzoeker aan de Raad een aanvullende nota geworden (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekers zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar artikel 15 en artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, alsook artikel 34 van de Procedurerichtlijn en artikel 13, lid 1 van de herschikte Procedurerichtlijn wordt

opgemerkt dat deze normen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikken.

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht..

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor de vliegermaker N. en bovendien werd vastgesteld dat verzoeker, die afkomstig is van de stad Kabul, ernaar zou kunnen terugkeren. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. 200 154 van 22 februari 2018 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidig (tweede) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker volledig nieuwe motieven aanvoert en op geen enkel ogenblik verwijst naar zijn hoofdmotief in het kader van zijn vorig verzoek, meer bepaald de vrees voor de vliegermaker N.. Thans voert verzoeker aan dat hij niet naar Kabul zou kunnen terugkeren omdat hij daar niemand heeft die hem kan opvangen, dat hij in Afghanistan als vreemdeling zou worden beschouwd omwille van het feit dat hij een andere mentaliteit heeft dan de meeste Afghanen en met een ander accent spreekt en omdat hij goed geïntegreerd is in België. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij in december 2018 huwde met een erkende vluchteling uit Denemarken en dat hij met haar een leven wilt uitbouwen.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker voorts nog volgende documenten voor: een brief van zijn werkgever in Iran, een kopie van diens identiteitskaart, een schoolrapport dat moet aantonen dat hij in Iran naar school is geweest, foto's van verzoeker en zijn broer A. in Iran, een kaart die aantoont dat zijn tante in Kabul weduwe is, een uittreksel in verband met een betaling die zijn tante ontving, enkel enveloppes en een begeleidend schrijven van verzoekers advocaat.

In de bestreden beslissing wordt verzoekers volgend verzoek niet ontvankelijk verklaard omdat (i) het feit dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek op geen enkel ogenblik verwijst naar het bestaan van een vrees voor N. bevestigt dat dit een ongeloofwaardig vluchtmotief was en de beoordeling van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming hieromtrent correct was; (ii) aangaande verzoekers verklaring als zou hij niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat hij daar niemand heeft,

moet worden opgemerkt dat (1) verzoeker zich een stuk jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was en zijn nieuwe verklaring dat hij Kabul pas in 2013 zou hebben verlaten erop wijst dat verzoeker mogelijk al zeventien jaar oud was toen hij naar Iran verhuisde, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen familie, kennissen of vrienden meer zou hebben, (2) uit 's Raads arrest nr. 200 154 blijkt dat verzoeker niet als IDP beschouwd kan worden en hij een tante heeft in Kabul die gedurende lange tijd voor verzoeker en zijn broer zorgde en (3) verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom zij (en haar drie kinderen) hem thans geen onderdak zouden kunnen verschaffen en hij niet mee zou kunnen instaan voor een inkomen voor de familie die hem altijd heeft ondersteund, alsook dat de vaststelling dat verzoekers tante een document (weduwekaart) heeft doen overmaken aan verzoeker er mogelijk op wijst dat zij nog steeds bereid is om hem in huis te nemen en verzoeker haar huis in 2011 (of 2013) om onduidelijke redenen heeft verlaten nu geen geloof kan worden gehecht aan hun beweerde vrees voor N. die verzoeker nochtans naar voor schuift voor zijn vertrek; (iii) met betrekking tot de aangevoerde taalproblemen bij een terugkeer naar Afghanistan moet worden vastgesteld dat verzoeker slechts vier jaar in Iran was, waardoor niet kan overtuigen dat hij als een Iraniër zou spreken, hij dit element niet heeft aangehaald in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming zich bovendien steeds bediend heeft van het Dari en slechts Farsi sprak toen het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk vroeg of hij enkele woorden in de taal kende; (iv) dat verzoeker een andere mentaliteit heeft door zijn verblijf in België en 'westers' zou zijn geworden wordt op geen enkele concrete wijze gestaafd; (v) de vaststelling dat verzoeker goed geïntegreerd is in België en hier werk heeft gevonden geen uitstaans heeft met zijn vluchtmotieven en zijn situatie in geval van terugkeer naar Afghanistan en hij zich hiertoe dient te wenden tot de daartoe geëigende procedure en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn volgend verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

2.3.6.1. In zoverre verzoeker nog op algemene wijze voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet gehoord heeft met betrekking tot zijn nieuwe vluchtmotieven en hij slechts enkele zinnen kon verklaren op de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal ofwel informatie diende aan te brengen die verzoekers kwetsbaar profiel als terugkeerder tegenspreekt, ofwel verzoeker diende te horen en hij in dit verband nog verwijst naar artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 41 van het Handvest, dient het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst dient erop gewezen dat waar verzoeker lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor “*gedeelde bewijslast*”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente en gedetailleerde wijze toe te lichten. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, “*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*”, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en relaas.

Voorts merkt de Raad op dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht verzekert van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk geacht overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context

van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede verzoek om internationale bescherming, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de besluitvorming inzake de subsidiaire beschermingsstatus hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, dit geenszins het geval is nu *in casu* uit lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 5, verklaring volgend verzoek *d.d.* 20 maart 2019). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3.6.2. Vooreerst moet worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen enkele melding maakt van zijn vrees voor vervolging door N., hetgeen hij nochtans naar voor schoof als hoofdmotief in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotief - zoals reeds werd vastgesteld bij 's Raads arrest nr. 200 154 - bevestigt.

2.3.6.3. Voorts kan verzoekers verklaring als zou hij niet naar Afghanistan kunnen terugkeren omdat hij daar niemand heeft, niet overtuigen. Er dient immers vastgesteld te worden dat verzoeker, die verklaart

van Kabul afkomstig te zijn, in het kader van zijn 'verklaring volgend verzoek' op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat hij Kabul pas in 2013 en dus niet in 2011 heeft verlaten zoals hij eerder aangaf (verklaring volgend verzoek d.d. 20 maart 2019, administratief dossier, stuk 5, vraag 10) en bijgevolg, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker op 28 februari 1999 werd geboren - hetgeen danig gerelativeerd dient te worden in het kader van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 22 februari 2016 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (administratief dossier, 1^e verzoek om internationale bescherming, stuk 15) -, moet worden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker, die gedurende al die tijd in Kabul zou hebben verbleven, geen enkele familie, vrienden of kennissen meer zou hebben aldaar.

Waar verzoeker in dit verband de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift nog wenst aan te vechten onder meer stellende dat er hevige kritiek wordt geuit tegen het leeftijdsonderzoek als methode voor het bepalen van de leeftijd, dat visueel duidelijk is dat hij jonger is dan zijn broer A. en diens leeftijd nochtans niet werd betwist, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, 1^e verzoek om internationale bescherming, stuk 15). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Verzoekers uitvoerige kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Voorts blijkt uit 's Raads arrest nr. 200 154 dat verzoeker niet als intern ontheemde (IDP) beschouwd kan worden omdat hij afkomstig is van Kabul en hij bovendien een tante heeft bij wie hij in het verleden lange tijd heeft kunnen verblijven. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt: "(...) *U verklaart nu dat zij weduwe is en ze die zorg niet langer op zich kan nemen. Echter geeft u niet aan waarom zij (en haar drie kinderen) u geen onderdak zouden kunnen verschaffen, en waarom u niet mee zou kunnen instaan voor een inkomen voor de familie die u altijd heeft ondersteund. Bovendien stelt u dat een vriend van uw broer recent naar Kabul is gegaan en daar een document (weduwekaart) van uw tante heeft ontvangen. Dat uw tante u nog niet vergeten is en u graag op haar eigen manier wil bijstaan in uw asielpcedure, betekent mogelijks dat zij nog steeds bereid is u in huis te nemen. Verder kan worden opgemerkt dat u haar huis in 2011 (of in 2013) om onduidelijke redenen verlaten heeft. Gezien u verklaard heeft dat u en uw broer daar zijn weggegaan omdat jullie N. vreesden, mag worden verondersteld dat er bij uw vertrek andere motieven speelden. U heeft evenwel nagelaten deze te verduidelijken.*"

Waar verzoeker beargumenteert dat zijn tante weduwe is en zelf hulp moet vragen aan de autoriteiten omdat zij onvoldoende inkomsten heeft, dat zij bovendien in het verleden duidelijk heeft gemaakt niet te kunnen instaan voor verzoeker en zijn broer, hetgeen zou blijken uit verzoekers verklaringen aangaande hun periode dat zij als wees op straat leefden en uiteindelijk opgevangen werden door een onbekende man die hen zou hebben misbruikt en hij hiertoe nog verwijst naar de erkenning van zijn broer als vluchteling, dient er vooreerst op gewezen dat in 's Raads arrest nr. 200 154 van 22 februari 2018 reeds werd vastgesteld dat verzoekers verklaringen dermate verschillen van de verklaringen van zijn broer dat de geloofwaardigheid van de gebeurtenissen en zijn vrees voor vervolging erdoor wordt ondermijnd. Bovendien merkt de Raad op dat uit het gehoorverslag van verzoekers broer d.d. 25 oktober 2012 (administratief dossier, 1^e verzoek om internationale bescherming, map 'Landeninformatie') niet op ondubbelzinnige wijze kan blijken op welke basis verzoekers broer A. de vluchtelingenstatus zou zijn toegekend. Er dient in dit verband nog opgemerkt dat het enkele feit dat verzoekers broer A., die zich op geheel andere vluchtredenen beroept dan verzoeker, erkend werd geenszins betekent dat is komen vast te staan dat hun verklaringen als zouden verzoeker en zijn broer als weeskinderen op straat hebben geleefd en uiteindelijk zijn opgevangen door een onbekende man waarheidsgetrouw zijn. Hoe dan ook merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn tante (en/of haar drie kinderen) hem niet minstens tijdelijk onderdak zouden kunnen bieden bij een terugkeer naar Afghanistan. Ook is het niet uitgesloten dat verzoeker steun zou kunnen krijgen van zijn broer die in België erkend zou zijn als vluchteling en die onder meer via een vriend zorgde voor het bekomen van de weduwekaart van zijn tante in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat verzoeker inmiddels een volwassen man is, die toch minstens over enkele familieleden in de stad Kabul beschikt en die, gelet op het feit dat hij afkomstig is van Kabul en daar tot 2013 (dan wel 2011) heeft verbleven, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een uitgebreider netwerk heeft dan enkel zijn tante en haar drie kinderen,

zodat niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan om reden van een gebrek aan netwerk.

De Raad wijst er voorts op dat, hoewel kan worden aangenomen dat de levensomstandigheden in de stad Kabul onder druk komen te staan, uit de beschikbare informatie (zie administratief dossier, map 'Landeninformatie' en de in het verzoekschrift geciteerde rapporten en artikels) niet blijkt dat de stad niet meer in staat zou zijn om in de elementaire levensbehoeften van zijn inwoners te voorzien. Verzoeker toont geenszins *in concreto* aan dat hij ingeval van terugkeer naar de stad Kabul terecht zou komen in dermate precaire socio-economische omstandigheden dat hij hierdoor een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zou lopen, dan wel dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM. Dit klemt des te meer daar uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker in de stad Kabul wel degelijk over een netwerk beschikt, dat vermoedelijk ruimer is dan enkel zijn tante en haar kinderen en hij, gelet op zijn herkomst uit de stad, ermee minstens enige bekendheid heeft. Er kan dan ook wel degelijk redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker ingeval van terugkeer naar Kabul kan terugvallen op een ondersteunend netwerk.

2.3.6.4. Bovendien merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pertinent op dat de door verzoeker voorgehouden taalproblemen allerminst kunnen overtuigen en bijgevolg evenmin een terugkeer naar Afghanistan in de weg kunnen staan. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt: *"U en uw advocaat verklaren voorts dat ook taalproblemen een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zouden maken. Zelf zegt u met een Iraans accent te praten. Het CGVS merkt op dat u, in tegenstelling tot zeer veel Afghanen die langdurig in Iran hebben gewoond of er zelfs zijn geboren, slechts vier jaar in Iran was, waardoor uw verklaring als zou u daardoor spreken als een Iraniër niet kan overtuigen. Bovendien had u tijdens uw eerste asielprocedure al uitgebreid de gelegenheid om dit element aan te brengen, en heeft u vreemd genoeg steeds nagelaten dit te doen. Dit relativeert de ernst van dit "asielmotief" in ernstige mate. Wat betreft de opmerking van uw advocaat als zou u Farsi spreken en de bijstand van een Farsi tolk vragen, dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich tijdens uw eerste asielprocedure altijd heeft bediend van het Dari, en dat u slechts Farsi sprak toen het CGVS u vroeg of u enkele woorden in die taal kende (CGVS, 9 maart 2017, p.16, 17)."* Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en mee bijdragen aan het besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling, dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.5. Inzake verzoekers voorgehouden verwestering wordt in de bestreden beslissing nog het volgende overwogen:

"U heeft voorts beweerd dat u omwille van uw verblijf in België een andere mentaliteit heeft dan de meeste Afghanen. Uw advocaat merkt in een schrijven op dat u "westers" zou zijn geworden. In zoverre wordt aangevoerd dat u een kwetsbaar profiel zou hebben omwille van uw verblijf hier gedurende enkele jaren, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uw advocaat dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op uw persoon, terwijl u de door u aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken. Op geen enkele manier toont u aan dat u omwille van uw verblijf in België dermate zou zijn verwesterd dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wette, regels en gebruiken. Het betreft niet meer dan een blote bewering die op geen enkele wijze in concreto wordt uitgewerkt of gestaafd. Uw advocaat wijst slechts op uw vestimentaire keuzes die niet Afgaans zouden zijn, alsof elke Afgaanse burger zich zou hullen in traditionele klederdracht. Zelf bracht u geen enkel element aan dat zou kunnen wijzen op enige vorm van verwestering. U heeft het integendeel over uw "niet-officieel", dus wellicht religieus, huwelijk met een vluchtlinge uit Denemarken (verklaring volgend verzoek van 20 maart 2019, vraag 12)."

Aangaande de verwijzing van verzoeker naar diverse rapporten en artikels over verwestering en de risico's waarmee teruggekeerden te maken kunnen krijgen (verzoekschrift, p. 4-9) en verzoekers betoog dat hij het grootste deel van zijn volwassen leven in België en Iran heeft gewoond, benadrukt de Raad dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar informatie omtrent de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afgaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd

worden. *In casu* maakt verzoeker zijn verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Hij beperkt zich immers louter tot uitgebreide, algemene verwijzingen naar zijn verblijf en integratie in België en het verwijzen naar algemene rapporten, doch toont hiermee niet aan dat zijn verblijf in België sinds 2016 hem dusdanig verwesterd zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij verwesterd zou zijn en zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, of omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zouden lopen.

In zoverre verzoeker nog betoogt dat er objectieve risico's bestaan ingeval van een terugkeer na een langdurig verblijf in Iran, doch dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nagelaten heeft om deze in het kader van verzoekers volgend verzoek te onderzoeken, dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker zelf in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming aangeeft Kabul pas in 2013 te hebben verlaten (verklaring volgend verzoek *d.d.* 20 maart 2019, administratief dossier, stuk 5, vraag 10), hetgeen in samenlezing met verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip waarop hij uit Iran zou zijn vertrokken voor zijn komst naar België (administratief dossier, 1e verzoek om internationale bescherming, stuk 20, vraag 31), aldus zou betekenen dat verzoeker twee à drie jaar in Iran heeft verbleven, hetgeen zijn jarenlang verblijf aldaar ernstig relatieveert. Bovendien toont verzoeker allerminst *in concreto* aan waar, op welke wijze en in welke omstandigheden hij omwille van dit verblijf in Iran persoonlijk een risico zou lopen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, noch toont hij aan dat hij in Afghanistan omwille van zijn afwezigheid anders gepercipieerd en geviseerd zal worden, nu hij zich in het verzoekschrift beperkt tot het louter verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon.

Er dient aldus te worden geconcludeerd dat verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn afwezigheid uit Afghanistan voor hem risico's inhoudt in geval van een terugkeer en dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

2.3.6.6. Zo verzoeker nog aanvoert dat hij goed geïntegreerd is in België en hier werk heeft gevonden, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bevoegd is voor het beoordelen van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor het verkrijgen van een verblijf in België op basis van zuiver humanitaire redenen dient verzoeker andere, in de Vreemdelingenwet voorziene, procedures aan te wenden.

2.3.6.7. De door verzoeker neergelegde stukken en documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden aangevochten of weerlegd, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.6.8. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit: (...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”.

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt door rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het HvJ een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het HvJ, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een preciaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoeker “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul, rekening houdend met de mate van dit geweld.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stad Kabul in het bijzonder als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag. 1, 71-77 en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die

het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de **COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_cit_y.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF),

overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat evenwel na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is.

Uit de voormelde analyse blijkt, hoewel niet wordt betwist dat er burgerslachtoffers vallen, inderdaad niet dat burgers in de stad Kabul louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade. Bijgevolg bevindt verzoeker zich in de hierboven uiteengezette tweede hypothese. Deze betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu brengt verzoeker geen dergelijke elementen bij.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij in Afghanistan als wees bij niemand terecht kan en er als IDP of als dakloze zal moeten leven zonder netwerk en opvang, herhaalt de Raad dat in het arrest nr. 200 154 reeds kwam vast te staan dat verzoeker van Kabul afkomstig is en hij derhalve geenszins als IDP kan worden beschouwd. Bovendien blijkt uit het voorgaande dat verzoeker in Kabul minstens over een familiaal netwerk beschikt en hij niet aantoonde dat zijn tante (en/of haar drie kinderen) hem zelfs niet tijdelijk zou willen opvangen. Ook verzoekers betoog dat Afghanen die terugkeren na een lang verblijf in het buitenland ernstige moeilijkheden ondervinden kan niet overtuigen nu hoger reeds is komen vast te staan dat verzoeker zijn vrees *in concreto* dient aan te tonen en hij hiertoe echter in gebreke blijft (*supra*).

Waar verzoeker opmerkt dat er in Kabul hoge concentraties terugkeerders zijn, naast een groot aantal aanwezige IDP's terwijl de humanitaire hulp drastisch daalt en hij citeert uit diverse rapporten aangaande de moeilijkheden die terugkeerders ondervinden, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-

economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T./ Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Algemene informatie over de toestand waarin sommige teruggekeerde vluchtelingen en intern ontheemden (IDP's) terechtkomen, of algemene informatie over de socio-economische situatie in Kabul stad kan op geen enkele wijze afbreuk doen aan deze vaststelling.

Met betrekking tot zijn aanvullende nota van 23 september 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 11), vraagt verzoeker vooreerst onder het kopje "3. Repliek" om de aanvullende nota van de verwerende partij uit de debatten te weren omdat deze "*exact hetzelfde vermeldt*" als in de bestreden beslissing en er bijgevolg geen enkel nieuw element de neerlegging van een aanvullende nota in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Ook hekelt verzoeker dat in de aanvullende nota op geen enkel ogenblik rekening werd gehouden met zijn individuele omstandigheden hoewel deze werden ingeroepen bij de indiening van een volgend verzoek en in het beroepsverzoekschrift. In de mate deze grieven een repliek vormen op de aanvullende nota van de verwerende partij worden zij geweerd uit de debatten. In dit verband dient echter te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad essentieel schriftelijk is (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de Vreemdelingenwet noch het PR RvV dat de verzoeker die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een replieknota kan indienen. Daarnaast volgt uit de wetsgenese van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de uitoefening van de bevoegdheid van volle rechtsmacht uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95).

Voorts beperkt verzoeker zich in zijn aanvullende nota tot het citeren uit en het bekritisieren van en de nieuwe rapporten waaraan gerefereerd wordt in de aanvullende nota van 10 september 2019 van de verwerende partij maar slaagt er niet in de besluiten van deze rapporten op afdoende wijze te weerleggen. Evenmin brengt verzoeker andere informatie bij waaruit blijkt dat de informatie van de bijgebrachte rapporten onjuist of achterhaald zouden zijn.

In zoverre verzoeker nog meent dat er prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie moeten worden gesteld, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen "*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*". Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld. Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Zoals hoger reeds werd gesteld, behoort de beslissing om de

verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.8. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,